

Laura S. Jansson

Pământ roditor

Un pelerinaj în sarcină

Traducere din limba engleză de
STELA-ANCA RADU și IOAN-LUCIAN RADU

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2022

Cuprins

Rugăciunea femeii însărcinate	7
Mulțumiri	9
Introducere	11
1. Întâmpinarea unei noi realități	17
Săptămâna 6 Fiat	19
Săptămâna 7 Împreună-creatoare	27
Săptămâna 8 Recunoașterea	36
Săptămâna 9 Ospitalitatea	43
2. Experiența sarcinii	51
Săptămâna 10 Jertfa de sine	53
Săptămâna 11 Moartea	60
Săptămâna 12 Slăbiciunea	68
Săptămâna 13 Puterea	74
Săptămâna 14 Legăturile	82
Săptămâna 15 Treimea	91
Săptămâna 16 Necunoscutul	101
Săptămâna 17 Alegerea numelui	110
3. Explorarea nașterii în simboluri	119
Săptămâna 18 Lumina	121
Săptămâna 19 Apele	130
Săptămâna 20 Paștile	138

4. Teama de travaliu.....	145
Săptămâna 21 Controlul.....	147
Săptămâna 22 Durerea.....	157
Săptămâna 23 Trupurile.....	170
5. Înfruntarea travaliului.....	179
Săptămâna 24 Însotitorii.....	181
Săptămâna 25 Rugăciunea.....	192
Săptămâna 26 Ritmul.....	202
Săptămâna 27 Gândurile.....	212
6. Ce înseamnă să devii părinte.....	221
Săptămâna 28 Expertiza.....	223
Săptămâna 29 Satul.....	232
Săptămâna 30 Straja de noapte.....	243
Săptămâna 31 Întreruperile.....	253
Săptămâna 32 Laptele.....	264
Săptămâna 33 Patruzeci de zile.....	276
7. Pregătirea pentru naștere.....	287
Săptămâna 34 Cuibul pentru prunc.....	289
Săptămâna 35 Subțierea.....	299
Săptămâna 36 Așteptarea.....	307
Săptămâna 37 Continuarea drumului.....	318
Teme pentru reflecție și discuție.....	323
Anexă	
Ce înseamnă pierderea unui copil.....	335

Rugăciunea femeii însărcinate

O, Împărate Sfinte, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, izvorule al vieții și al nemuririi, Îți mulțumesc că în căsătoria mea m-ai făcut vas ales al binecuvântării și al darului Tău. Căci Tu, Stăpâne, ai zis: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți!”

Îți mulțumesc și Te rog: Binecuvântează acest rod al trupului meu, pe care mi l-ai dăruit; ocrotește-l și dă-i viață întru Duhul Tău cel Sfânt; crește-l întru sănătate și dă-i trup curat cu mădulare bine întemeiate. Sfințește trupul lui, mintea, inima și toate simțurile și dăruiește acestui prunc care se naște suflet înțelept și întemeiază întru el frica Ta.

Înger credincios, păzitor sufletului și trupului îi dăruiește. Păzește-l, ține-l, întărește-l și-l adăpostește pe el în pantecele meu până în ceasul nașterii lui, pentru că mâinile Tale l-au alcătuit, dându-i viață și sănătate.

O, Doamne Iisuse Hristoase, întru atotputernicele și părinteștile Tale mâini încredințez copilul meu. Așază-l pe el sub mâna harului Tău și prin Sfântul Duh sfințește-l și-l înnoiește întru viața veșnică, pentru ca să fie mădular al cereștii Tale Împărății. Amin.

O, întru tot Milostive Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, caută și mă păzește pe mine, roaba Ta, de frică și de duhurile cele rele care caută să strice lucrarea mâinilor Tale, iar când va veni ceasul și timpul meu, izbăvește-mă de dureri. Ușurează-mi neputințele cele din timpul ieșirii și dă-mi

întărire și putere la naștere. Fă-o grabnică prin atotputernicul
Tău ajutor, că slava lucrării Tale este aceasta și tăria atotpu-
terniciei Tale, lucrarea harului Tău și al inimii Tale milostive.
Amin!

Mulțumiri

Mă simt foarte binecuvântată că am putut fi autoarea acestei cărți. Nu mulți oameni ajung să vadă experiențele pe care le-au trăit în viață ajungând într-o asemenea formă concretă. Le sunt foarte recunoscătoare celor care m-au sprijinit, m-au inspirat, au avut încredere în mine și m-au suportat de-a lungul acestei misiuni.

În primul rând, le mulțumesc femeilor care mi-au permis să le fiu alături ca dulă, al căror curaj îl port ca o taină în inima mea. Faptul că m-au invitat în viața lor într-un moment atât de sfânt este un privilegiu pentru mine. Îi mulțumesc în special Georgiei Williams, prima dintre cele care mi-au cerut să fiu martoră la o naștere, și nașei mele, Jodi Perpetua Elliot.

Sunt recunoscătoare mentorilor mei în călătoria mea de inițiere în tainele nașterii, îndeosebi lui Ida Hercules, Alex Smith, Frances Findlay, Sarah Quipp-Stenson și Christy Feiker. Pentru lumea care consideră nașterea puțin mai mult decât un rău necesar, ele m-au ajutat să văd posibilitățile ei transcendente și transformatoare.

Le mulțumesc tovarășilor mei de călătorie pe calea Ortodoxiei, mai ales familiilor Magnusson, Raicu, Plested, Elliott, Redmann, Rappl și Ghebregziabiher. Le sunt recunoscătoare din inimă preoților Tom Mueller și Stephen Platt, pentru învățăturile, grija și rugăciunile lor. Această carte nu ar exista dacă nu ar fi fost încrederea lor puternică.

Știm că toate trebuie să se schimbe pentru a face loc unei noi ființe care vine în lume și mulți oameni au făcut schimbări logistice de-a lungul anilor pentru ca acest proiect să poată prinde formă. Karen și Peter Jansson, Naomi Jansson, familiile Tai și Byron, Kat și familia Minto, Barbara și Jeffrey Smith au avut grijă de cei mici ai mei pentru ca eu să mă pot îngriji/preocupa de această carte. Alții mi-au dat sfaturi prețioase: Lisa Holewa, Zoe Sherman, Alessandra Rolffs, Andrew Williams, Gavin Kelly și alte două persoane care au dorit să nu fie menționate. Le mulțumesc lui Katherine Hyde, John Maddex și Nicole Roccas – colaboratori la Ancient Faith – pentru sprijinul lor.

Mai presus de toate, sunt profund recunoscătoare familiei mele, care m-a suportat că multă iubire. Părinților mei, care m-au născut trupește și duhovnicește. Melisei și lui Pabs Robertson, pentru prietenia lor și pentru bucuria lor nesfârșită. Copiilor mei, care, atunci când m-au învățat să fiu mamă, mi-au descoperit calea mântuirii mele. Cel mai mult îi mulțumesc soțului meu, Eric, care face posibilă existența acestei cărți – și a întregii mele vieți. El mi-a oferit cu generozitate mediul în care să devin eu însămi.

Introducere

A merge înseamnă a aduna o comoară.
(proverb spaniol¹)

Întreprindem multe feluri de călătorii în această viață. Uneori este un drum scurt până la magazin, alteori o excursie de două săptămâni cu familia. Uneori este vorba de o navetă plictisitoare, prin trafic aglomerat, alteori este o plimbare gânditoare printr-un labirint. Mergem în plimbări, expediții, misiuni, raiduri.

Și sarcina este un tip de călătorie: una plină de semnificație, dar de asemenea una lentă și laborioasă – mai mult o plimbare la pas decât un sprint. Această călătorie traversează în același timp un vast ținut spiritual. Sunt piscuri amețitoare și văi înfricoșătoare, urcușuri dificile și izvoare revigorante. În fiecare zi ne apropiem de orașul sfânt, care este destinația noastră, apoi acolo întâlnim și aducem pe lume chipul lui Dumnezeu într-o nouă formă: bebelușul nostru.

Așa cum este cazul cu fiecare călătorie epică, ieșim din această experiență schimbate. Cu siguranță, suntem mai rotunde, avem mai multe dureri și suferim mai mult de lipsa somnului. Dar, pe măsură ce copilul crește în burtă, și noi creștem duhovnicește. Procesul prin care Dumnezeu creează o nouă viață în noi efectiv înmoaie, smerește, bucură și ne

¹ Robert Macfarlane, *The Old Ways*, Penguin, Londra, New York, 2013, p. 249.

face să trăim pentru celălalt. Chiar și travaliul poate fi văzut ca o milostivire, un dar, un proces prin care Dumnezeu vine spre noi, ajutându-ne să ne pregătim inimile pentru a face față provocărilor experienței de părinte. În acest mod, experiența fizică de a parcurge fiecare zi din sarcină, punând încet un picior în fața celuiălalt, ne dă șansa să devenim oamenii care va trebui să fim. În cele din urmă, sarcina poate deveni o călătorie spre Împărăție, o cale spre mântuirea noastră.

Dar, privind la cultura din jurul nostru, nu-ți vei da niciodată seama că sarcina ar putea fi o călătorie cu proporții epice. În schimb, ea este văzută în termeni pur utilitari: mai mult ca o călătorie scurtă pentru a cumpăra ceva decât ca un pelerinaj. Într-o perioadă în care „uterile” din plastic pot fi folosite pentru a aduce feteșii la maturitate, mamele sunt considerate doar incubatoare, iar sarcina este doar un inconvenient necesar, în absența altor soluții tehnologice mai bune. Totodată, societatea noastră este foarte sentimentală în ceea ce privește purtarea unui copil în pânțe. Oamenii vor să ne atingă, să ne pipăie și consideră că suntem drăguțe. Mama, așa cum afirmă un cercetător, este „prinsă într-o prăpastie care se mărește mereu, între idealizarea și denigrarea sa în cultura contemporană”². Dar multe dintre noi simt că sarcina implică ceva mai mult decât teste pentru urină, multe vitamine și verdețuri, și de asemenea, mai mult decât scaune cu balansoar, obraji roșii și răuște din plastic.

Această carte a început ca o colecție de meditații extatice, alimentate de oxitocină, în timpul primei mele sarcini. Pe măsură ce sarcina a avansat, am născut și mi-am hrănit bebelușul, am simțit că parcă lumea s-ar fi deschis în fața mea. Am devenit fascinată de înțelesul, simbolismul și poezia pe care

² Lisa Baraitser, *Maternal Encounters: The Ethics of Interruption*, Routledge, New York, Londra, 2009, p. 4.

am descoperit-o în miezul experienței de a aduce pe lume un copil. Anumite teme – moartea și învierea, creșterea și descreșterea, puterea și slăbiciunea – s-au tot repetat în trupul meu, în viața mea interioară, în Scriptură, în lumea naturală și în tradiția Bisericii. Am început să îmi văd trupul însărcinat ca pe o teologie în mișcare, iar călătoria sarcinii ca pe o întrupare a călătoriei sufletului spre Dumnezeu.

În același timp, m-am chinuit. Voiam să găsesc un rost al acestei lupte – să știu că sacrificiile mele aveau un sens –, dar și să devin mai curajoasă. Tânjeam să fiu sprijinită, prețuită și confirmată în căutarea mea. Deși puteam să străbat singură calea spre nașterea copilului meu, doream să știu că eu, ca mamă, nu eram de una singură, ci făceam parte din ceva mai mare. Cu cât înaintam în călătoria mea, simțeam lângă mine prezența altor femei, nu doar a zecilor de milioane din lume care erau însărcinate simultan cu mine, ci o comunitate de dătătoare de viață care au umplut timpul și istoria mântuirii. Cete întregi de deschizătoare de drumuri, cartografe și pelerine veterane mă înconjurau. Am început să mă văd pe mine însămi ca pe una dintre ele – o călătoare cutezătoare care își aduna curajul pentru a finaliza o misiune sacră.

Când am început să lucrez ca dulă, am putut să fiu alături de alte femei pe măsură ce ele străbăteau propria lor cale sfântă. Termenul *doula*, care înseamnă „femeie sclavă” în limba greacă, este un nume nou pentru un rol vechi. O dulă este o însoțitoare în momentul nașterii, sprijinind mama în timpul travaliului în mod practic, emoțional, duhovnicesc, fizic și informațional (deși nu înlocuiește cadrele medicale din spital). La o anumită naștere pot să fiu în situația de a-i face clienței mele o baie, de a-l îmbărbăta pe soțul ei, de a o ajuta să găsească întrebările necesare pentru a le adresa medicilor, de a-i sprijini trupul pentru a se menține în poziția de naștere, de a-i aduce perna pentru

a hrăni prima oară copilul sau, pur și simplu, de a sta de veghe lângă patul ei.

Deoarece nașterea, viața și Dumnezeu se experimentează doar în relații, am ales să umplu această carte cu povestiri. Materialul din care este format constă din experiența mea personală de sarcină, naștere și alăptare a patru copii care trăiesc, precum și din pierderea unui al cincilea, și din cei cincisprezece ani de muncă cu alte mame. Unele părți din experiența mea sunt universale. Fiecare om de pe pământ are o mamă și fiecare a fost născut. Dar aceasta nu înseamnă că ești exact ca mine. Ca dulă am văzut cum alte femei au adus copiii în lume, fiecare în propriul mod. Ca educator prenatal, m-am confruntat cu întrebările unice pe care fiecare familie le are înainte de venirea unei noi ființe pe lume. Știi că, deși ne îndreptăm spre aceeași destinație, calea ta va fi foarte diferită de a mea.

Indiferent că aștepti primul tău copil sau al cincilea, această carte este pentru tine. Este pentru tine indiferent că ești bucuroasă sau speriată de faptul că ești însărcinată. Este pentru tine indiferent că vei ajunge să faci o cezariană sau vei avea o naștere naturală. Și, deși am ales să fac referire la toți bebelușii folosind pronumele „el”, cartea este pentru tine indiferent că aștepti un băiat, o fată sau mai mulți copii („el sau ea sau ei” era prea greu de folosit, așa că am folosit pronumele singular masculin pentru a face distincția dintre mamă și copil. Te rog folosește propriul tău pronume, dacă te ajută mai mult).

În această carte sunt diverse informații ce țin de fiziologia umană și termeni medicali. Nu sunt farmacolog, neonatolog, ginecolog și nici nu am avut vreo profesie înrudită cu acestea, dar, ca educator prenatal, am petrecut mulți ani analizând studiile realizate de cei care sunt în domeniul relevant pentru domeniul meu de activitate. Înțelegerea noastră față de mecanismele complexe ale sarcinii, nașterii și alăptării este neașteptat

de slab cercetată, însă evoluează continuu, și de aceea unele lucruri pe care le citești aici s-ar putea ca în timp să se dovedească eronate. Momentan, am stabilit baza descrierilor mele urmând cele mai bune dovezi științifice care mi-au fost la îndemână.

Această carte nu este menită să ofere sfaturi medicale sau duhovnicești, așa că, dacă ai vreo nelămurire cu privire la ceea ce citește aici, te rog să vorbești cu preotul sau cu medicul tău, care îți cunosc personal situația. Această carte a fost gândită ca ghid duhovnicesc pentru pelerinajul sarcinii tale. Călătoria ta este împărțită în etape și am dedicat câte un capitol pentru fiecare săptămână a sarcinii tale. Fiecare săptămână are propriul subiect, care sper că te va ajuta să-ți găsești calea și să privești înaintea spre destinație.

Ideea venirii în lume a unei „noi realități” (săptămânile de la 6 la 9) începe să prindă contur după apariția unui test de sarcină pozitiv și ne face să ne întrebăm cum fiecare dintre noi poate să facă din propria inimă, nu doar din uter, un loc primitor în care să crească bebelușul. În timpul săptămânilor de la 10 la 17, pe măsură ce ezitarea din primul trimestru face loc celui de-al doilea, care este mai aducător de încredere, „Experiența sarcinii” analizează câteva dintre motivele fundamentale ale acestei realități. Apoi, în miezul conceptual al călătoriei, „Simbolurile nașterii” (săptămânile de la 18 la 20) explorează metafora centrală pe care Hristos o folosește cu privire la mântuire, aceea de a fi „născut din nou”, și semnificația faptelor noastre ca femei care aduc o nouă viață în lume.

În ajunul celui de-al treilea trimestru, mai întâi ne luptăm cu unele frici, apoi dezvoltăm antidoturi pentru fricile pe care multe femei le au atunci când se apropie de travaliu, examinând scopul acestor temeri în viețile noastre de creștine („Frica de travaliu”, săptămânile de la 21 la 23, „Sprijin pentru travaliu”, săptămânile de la 24 la 27). În „Devenind părinte”

(săptămânile de la 28 până 33), ne îndreptăm ochii spre calea ce duce la perioada de *postpartum*, extrăgând din Sfânta Tradiție unele dintre resursele duhovnicești de care vom avea nevoie pentru a face față vieții cu un bebeluș. În cele din urmă, secțiunea numită „Pregătirea pentru naștere” (săptămânile de la 34 la 37) ne duce până la momentul nașterii, ilustrând forma simbolică a schimbărilor ce se petrec în trupurile noastre în pragul nașterii.

Aceasta nu este o carte de citit rapid, ci este una care se mestecă încet. Neștiind în ce punct al călătoriei te va găsi această carte, am creat fiecare capitol de sine stătător, ca să poți să începi lectura la săptămâna în care te afli în acel moment. Apoi, citind câte un capitol în fiecare săptămână, vei fi însoțită tot drumul, până la încheierea pelerinajului tău. Dacă se întâmplă ca drumul tău să se termine în mod neașteptat, vei găsi la finalul cărții o anexă despre pierderea unei sarcini.

Uite cum îmi închipui eu că ai putea să folosești cartea, săptămână de săptămână. Stai comod, cu o băutură caldă lângă tine – și poate cu partenerul tău – într-o anumită zi din fiecare săptămână. După ce te vei îndeletnici cu rugăciunile unei femei însărcinate de la începutul cărții, probabil că îți vei face timp să digeri capitolul săptămânii respective. Chiar dacă vei aloca doar 15 minute pentru lectură, ai să vezi că tema respectivă va avea un impact asupra întregii săptămâni. Pe urmă, cu cât gândurile încep să se lege, cred că vei folosi întrebările de la finalul cărții pentru a face însemnări în jurnal sau pentru a discuta cu alte mame. Dacă ai o prietenă care este însărcinată în aceeași perioadă cu tine, cu atât mai mult puteți face această călătorie ca tovarășe.

Mă rog ca, prin această carte, sarcina ta să se transforme într-un act de rugăciune. Fie ca acest tărâm sfânt să se dovedească roditor pentru creștere, încredințându-te pe tine, pe bebelușul tău și „toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu”.

1. Întâmpinarea unei noi realități

Săptămâna 6

Fiat

Fie mie după cuvântul tău.

(Luca 1, 38)

În timp ce sunam la sonerie, eu și soțul meu ne uitam unul la altul cu zâmbete sfioase de proaspăt căsătoriți. Cineva ne-a dat drumul la interfon și, lăsând în spate strada aglomerată a Belgradului, am pășit pe scările fragile în întunericul clădirii din era comunistă. Eram străini într-o țară străină, într-un ținut străin, venind la prima noastră vizită la ginecologul pe care îl recomandaseră cei de la ambasadă.

Cu câteva zile în urmă aflaserăm că eram însărcinată cu primul nostru copil. Eram prea timizi ca să îi rugăm pe prietenii noștri sârbi să ne ajute, așa că soțul meu a negociat achiziția interculturală a unui test de sarcină. Îndată ce au apărut cele două linii, am dat drumul la trâmbițele puternice ale corului care cânta aliluia.

Din clipa în care am aflat rezultatul pozitiv, un întreg univers covârșitor a început să se deschidă în fața ochilor minților noastre. Era un ținut vast de posibilități, risc, inevitabilitate, responsabilitate și nădejde. Se întindea până afară în întunericul necunoscut al viitorului căsătoriei noastre cu o viteză amețitoare, înghițind cu bucurie vidul în drumul său, precum un nou Big Bang. Părea un moment ieșit din timp,

înfipt în veșnicie. Era ceea ce va fi și ceea ce deja a fost, ambele simultan. Ce avea să se întâmple se întâmplase deja. Nu există un timp verbal care să exprime acest sentiment.

Am așteptat sub un poster al unei femei îmbrăcate cu o rochie transparentă și o cunună de flori, având cuibărit pe burta ei însărcinată capul unui copil blond îmbrăcat parțial. În cele din urmă, am fost chemați în cabinetul doctorului, unde o doamnă cu un breton negru îngrijit și halat alb ne-a îndemnat să luăm loc lângă biroul ei. În spatele ei se vedea Catedrala „Sfântul Sava” pe jumătate construită, care avea să devină una dintre cele mai mari biserici ortodoxe din lume. Ne-a întrebat ce motiv ne aduce la ea.

„Abia am aflat că sunt însărcinată”, am zis eu, încercând să-mi controlez zâmbetul, ca să nu ajungă până la urechi. Era prima persoană căreia îi oferisem cinstea să afle această veste a noastră atent păstrată, însă, spre surprinderea mea, fața ei nici măcar nu a trădat un zâmbet profesional. În acest mic răstimp, a trecut pe lângă mine năluca unui gând că se putea să fim într-un loc nepotrivit. Doctorul a dat din cap și și-a împreunat mâinile pe birou.

„Așadar”, a zis ea direct, „sunteți fericiți pentru aceasta sau nu?”

Ne-am împiedicat, neștiutori, la prima răscruce din pelerinajul nostru în sarcină.

Întrebarea doctorului era clară. Trebuia să luăm o decizie. Trebuia să alegem între două căi, pe care ni le punea în față cu aceeași bunăvoință. Această cameră spațioasă cu priveliștea ei minunată și instrumentele strălucitoare putea să devină locul pe care aveam să îl vizităm des, monitorizând creșterea copilului nostru și fiind consiliați cum să echilibrăm fiecare aspect din viața noastră pentru bunăstarea lui. Sau putea deveni locul în care bebelușul nostru avea să fie nimic *aproape*

ca și cum nu ar fi existat niciodată. Diferența dintre cele două căi în acel moment era la fel de mică precum rostirea unui cuvânt, însă alegerea avea să schimbe iremediabil viitorul – pentru noi, pentru familia noastră, pentru prietenii noștri și chiar, în mod tainic, pentru întreaga lume.

Probabil că întrebarea doctorului nu ar fi trebuit să mă șocheze sau să mă uimească, dar așa s-a întâmplat. Cu siguranță putea să vadă strălucirea din ochii noștri. Cu siguranță, la nivel academic, știam că există numeroase circumstanțe în care o femeie putea să fie ezitantă, tulburată, supărată sau devastată la aflarea veștii unei sarcini, dar privind peste parapet, din adâncimile protejate ale propriei mele fericiți, abia puteam să întrezăresc aceste alte realități.

Analizată la suprafață, această întrebare – *Sunteți fericiți cu privire la acest lucru? Plănuiți sau nu să hrăniți această viață pe care ați pus-o în mișcare?* – era, în cel mai bun caz, redundantă și, în cel mai rău caz, o ofensă pentru un cuplu cu ochi scânteiatori. Dar la acea vreme nu a avut o altă valoare decât de șoc. Am început să înțeleg mai bine implicațiile din spatele acelei întrebări odată cu trecerea timpului, pe măsură ce drumurile constante la baie au devenit modul meu de viață, pe măsură ce greața de dimineață m-a făcut să regândesc fiecare mic dejun, pe măsură ce pelvisul meu a devenit inconfortabil de moale și de deformat în pregătirea lui pentru acel moment în care avea să permită unui bebeluș să iasă afară. *Sunteți fericiți cu acest lucru sau nu? Sunteți capabili să îmbrățișați cu smerenie tot ceea ce aduce el?*

Povestea acestei prime vizite la doctor nu este o poveste despre o întrebare nepotrivită. Departe de a fi o întrebare nepotrivită, este una pe care aș putea să mi-o adresez în fiecare zi eu însămi. De fapt, întrebarea ginecologului a fost un dar, deoarece a făcut clară alegerea pe care o trebuia să o fac:

să îmbrățișez această sarcină sau să o resping, la nivel fizic, emoțional, spiritual sau la orice alt nivel mi-ar fi trecut prin cap. Mi-a dat o șansă, la începutul sarcinii mele, să răspund cu propriul meu *fiat*, precum Maica Domnului. *Fiat* înseamnă „fie”. „Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38).

Maica Domnului a spus *da*. Ea a ales să extindă plinătatea propriei persoane ca dar față de Domnul ei. Și-a asumat această decizie în ciuda faptului că nu știa exact cum avea să se întâmple acest lucru sau ce o aștepta de acolo înainte. Însă mai întâi trebuia să se confrunte cu altceva: situația delicată de a fi necăsătorită și însărcinată într-o cultură care căuta să incrimineze, să dezonoreze și chiar să o ucidă pe cea în cauză. Așadar, pentru Fecioara, a spune *da* presupunea să-L dăruiască pe Iisus lumii, fără a-L ține doar pentru ea, ci permițând *fiecărui* om care aude și îndeplinește/înfăptuiește cuvântul Lui să devină și fiul ei (Matei 12, 50).

Presupunea tristețea coplesitoare de a sta sub crucea pe care Fiul ei, rodul trupului său, fusese condamnat cu o moarte de criminal, fără să Îl poată salva. Presupunea disperarea, împărtășită de mamele îndoliate din fiecare veac, de a deveni acea aparentă absurditate a naturii, un părinte care trebuie să mai trăiască după moartea copilului său. După Înviere, a purtat responsabilitatea de a aduce bucuria Evangheliei în lume, indiferent cât de mult ar fi preferat să stea în umbră. Așa că, atunci când spunem că a oferit totul, nu înseamnă că a oferit doar trupul, ci toată viața ei. Poate că nu a știut în momentul în care a acceptat la ce se angajase, dar a spus *da*.

Da-ul nostru nu este chiar ca cel pe care l-a rostit Maica Domnului, deoarece, spre deosebire de noi, ea spunea *da* la o sarcină care încă nu începuse. Ceea ce noi suntem chemate să primim poate, de asemenea, părea ușor sau ne semnificativ în comparație cu ceea ce i se cerea ei. Însă da-ul nostru este

o icoană sau o imagine a da-ului ei. Fiecare dintre noi ne confruntăm cu propriile provocări care ne ispitesc să nu îmbrățișăm deplin realitatea sarcinii. Poate că avem dubii cu privire la partea materială, cum ar fi: dacă ne permitem să îi oferim ceva de calitate acestui copil. Pot fi întrebări complicate cu privire la relație, în sensul că nu știm cum vor reacționa membrii familiei față de un nou membru. Unele dintre noi trebuie să facem față unor profunde griji emoționale, care provin din familia noastră originară. Pentru altele ca mine, provocările sunt în principal fizice – de exemplu, cum pot să ajung la finalul sarcinii dacă sunt atât de epuizată tot timpul.

În fața oricăror lupte pe care le are fiecare, la fel ca Maica Domnului, ne întrebăm, într-o anumită măsură și într-un anumit moment, cum va fi această sarcină? Dar, la fel ca ea, suntem invitate să facem propria noastră mărturisire de acceptare. Când mă gândesc puțin mai mult ce este acest *da* și ce nu este, cinci lucruri mi se par demne de consemnat.

Primul, acest *fiat* nu înseamnă să fii plină de încântare. Fecioara a fost *tulburată* în inima ei la întâlnirea cu Arhanghelul Gavriil atunci când acesta a venit să o anunțe că avea să fie Maica lui Dumnezeu. A spune *da* înseamnă să integrez acest răspuns în contextul grijilor mele, nu să mă aștept să scap de ele în mod magic. Nu presupune că ar trebui să mă aștept să mă simt plină de o bucurie firească sau să mă condamn dacă am sentimente contradictorii. Mai degrabă, da-ul meu ține de o decizie. Am provocările mele, dar, prin harul lui Dumnezeu voi încerca să le înfrunt fac față cu deschidere față de ceea ce îmi stă înaintea.

În al doilea rând, un *da* nu este un plan. Atunci când Maica Domnului a spus *da*, a făcut-o după ce a pus întrebări – întrebări legate de modul și scopul acestei propuneri. *Cum poate fi aceasta?* Și a primit un răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori

peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, iar Sfântul care Se va naște din tine Se va numi Fiul lui Dumnezeu”. A fost un răspuns, dar nu un răspuns de ordin biologic și cu siguranță nu un răspuns care să se încadreze într-o logică omească, la întrebarea pe o adresase: „Cum poate fi aceasta, de vreme ce eu nu cunosc un bărbat?” (Luca 1, 34). La fel ca mine, ea nu știa și nu avea nevoie să știe cum avea să se întâmple totul, pentru a avea un plan.

Realitatea unui test de sarcină pozitiv poate să pară puțin supranaturală și să necesite puțin timp pentru a o accepta. Este normal. Acum multe secole, înainte de era testelor de sarcină făcute acasă, care au fost inventate abia spre sfârșitul anilor 1960, străbunicile noastre identificau în mod natural sarcinile lor. Dovezile veneau mai degrabă din interior decât în urma unui test obiectiv care putea să certifice sau să dezmințită. O intuiție, un val de stare de rău, o oboseală neobișnuită sau o menstruație care nu mai apărea indicau faptul că o nouă viață era prezentă. Apoi o acumulare treptată de semne fizice avea să întărească acea suspiciune de-a lungul lunilor următoare: mișcările copilului în burtă și un abdomen care se mărea pe zi ce trece. Travaliul și nașterea erau etapele finale.

Bunicile noastre aveau o bună bucată de timp ca să se obișnuiască cu ideea unei noi vieți. Treceau de la teoretic la concret, în loc să se aștepte să internalizeze o asemenea schimbare tectonică uriașă în spațiul cuplului, contabilizată în minutele necesare pentru procesarea testului de sarcină. Este de fapt una dintre binecuvântările sarcinii, că durează așa de mult (deși cu siguranță nu se *simte* întotdeauna ca o binecuvântare). Imaginează-ți cum ar fi dacă perioada umană de gestație ar fi scurtă, ca la oposum sau hamster, de aproximativ două săptămâni – dacă abia ce am aflat că suntem însărcinate și bebelușii noștri ar fi gata să se nască și să înceapă primele chinuri ale travaliului!

Ce șoc ar fi pentru noi, oamenii, care adesea avem nevoie de timp să ne obișnuim cu ceva nou. Astfel da-ul meu poate fi un da treptat, poate să necesite ceva timp ca să ajungă la intensitate deplină. Pentru mine, ca și pentru Maica Domnului, *acceptarea* deplină a realității nu este același lucru cu *înțelegerea* sau *cunoașterea* deplină a realității; și este în regulă. O înțelegere deplină va veni odată cu timpul.

Să revenim la cele cinci aspecte ale acceptării noastre. În al treilea rând, un da nu se rostește o singură dată. Întrebarea Maicii Domnului a fost una care i-a revenit în minte constant de-a lungul vieții lui Iisus. „De ce mi-ai făcut una ca aceasta (despărțindu-Te de noi la templu)?” (Luca 2, 48) – cu alte cuvinte, *cum poate fi aceasta?* „Nu au vin” (Ioan 2, 3) – cu implicația că *cum poate fi aceasta?* Și, la piciorul crucii, indiferent cât de multă credință ajunsese să aibă, îmi imaginez că putea doar să se întrebe din nou în umanitatea ei, *cum poate fi aceasta?*

A spune da lui Dumnezeu nu înseamnă că aceeași întrebare nu va apărea iar și iar, uneori în forme și mai dure. Acest da pe care sunt invitată să-l rostesc la începutul sarcinii este unul pe care voi fi chemată să-l mărturisesc iar și iar, nu doar în sarcină, ci și în viața mea de mamă. *Da* devine atunci crucea pe care o ridic în fiecare zi.

În al patrulea rând, a spune da nu este un act pasiv. Numim această istorisire a zămislirii lui Hristos Buna Vestire, ca și cum rolul lui Gavriil era doar să o anunțe pe Maria ce avea să se întâmple. Firește, Dumnezeu, Care nu este limitat de timp, știa că Maica Domnului avea să spună da, și de aceea mesagerul Lui a anunțat-o, fiindcă știa că va răspunde afirmativ. Maica Domnului avea și libertatea să spună nu, dar ea a ales în mod activ să ofere umanitatea ei dumnezeirii lui Hristos tocmai ca să dăruiască lumii pe Cel care avea să o mântuiască. Deși a fost cu siguranță smerită în viața pământească,

ea este acum prima în rândul sfinților, conducătoarea armatei noastre creștinești în lupta duhovnicească împotriva vrăjmașului. Venit din gura ei, *fiat* sună mai mult ca acceptarea provocării la luptă decât ca un „bine, fie” al unei adolescente, însoțit de ochii dați peste cap.

De fapt, privind puțin mai atent la cuvântul *fiat*, sesizăm mai limpede puterea lui. Traducerea latină *Vulgata* din secolul al IV-lea a Sfintei Scripturi, unde apare acest cuvânt, îl folosește nu doar în cazul Maicii Domnului, ci și pentru alți oameni, precum Moise, David, Pavel și, cel mai puternic dintre toți, pentru Dumnezeu Însuși, în zorii creației. *Fiat lux*, a zis El: „Să fie lumină!” (Facerea 1, 3). Firește, departe de a fi o predare în fața unei forțe exterioare presante, acesta este actul suprem al dăruirii de sine libere: crearea a ceva în întregime nou, din nimic. Acel *fi* al Maicii Domnului a fost, de asemenea, liber și neconstrâns – și la fel poate fi și al meu.

În cele din urmă, da-urile nu sunt doar pentru femeile însărcinate. Oricare ar fi situațiile noastre, viața ne oferă în mod constant șanse de a îmbrățișa darurile lui Dumnezeu sau de a le respinge. Uneori inima mea este împietrită sau mă consider prea ocupată, sau cred că știu eu mai bine, sau mă simt nevrednică. Atunci când aleg să îmbrățișez darul sarcinii, indiferent cât de complicat ar fi pentru mine, mă comport ca un semn viu în fața lumii. Devin un model al acceptării pentru ceilalți, așa cum Maica Domnului este un model al acceptării pentru mine. Și nu doar atât, și eu devin un exemplu chiar pentru mine însămi. A spune *fi* este o aptitudine spirituală transferabilă. Obișnuindu-mă să spun da în timpul sarcinii, învăț să fac astfel atunci când Dumnezeu mă cheamă în alte momente ale vieții.